

детска усмивка до последнитѣ дни на живота му. За Йовкова всички знаятъ, че не е направилъ зло никому; справедливо е да се добави, че той не би могълъ да помисли зло.

— Но щомъ този ръкописъ е твой, ти си вече голѣмъ писателъ, — казахъ на Йовкова и го раздрускахъ малко. Йовковъ се изчерви до кръвъ и потъна въ дънъ-земя.

Тихъ и благоразуменъ, Йовковъ обичаше много да се бие като ученикъ въ гимназията.

Ние се биехме на групи твърде често, както въ класа, така и на полето, особено съ прашки. Но Йовковъ и Карафиловъ, когото изгубихме само преди нѣколко дена — на 11 юлий той бѣше на масата до мене — бѣха класицитѣ на двубоя. Почти въ всѣко междучасие Йовковъ и Карафиловъ се отдалечаваха на около метъръ разстояние и започваха да си стоварятъ юмруци, наредъ единъ следъ другъ, като нѣкакви спортисти.

Следъ отпечатването на този първи разказъ на Йовкова въ **Народъ и Армия**, всички литературни срѣди обърнаха повече внимание на него. Не се съмнявамъ, че по-първитѣ му разкази въ сп. **Наблюдатель** сж направили впечатление, но цѣлата балканска и междусъюзнишка война бѣше една дебела завеса. Презъ тази война почти цѣлиятъ духовенъ животъ бѣ замрѣлъ.

Помолихъ Йовковъ да продължава своитѣ военни разкази до края на войната. И той обеща. Но не изпълни до край обещанието си, въпрѣки